

Vi skulle hatt et teleskop; lest stjernetåker, galakser og svarte hull istedenfor bokstaver. Fantasert om et liv på en fjern måne; vi kunne bygd et hus der og haika med en passerende komet hvis vi fikk hjemlengsel. Hver morgen kunne vi sett to soler stå opp over en horisont av ukjente mineraler, ledd av de svake gravitasjonskreftene, svevd i et iskaldt mørke opplyst av verdener langt borte. Og hvis vi en dag blei ramma av romsyke, kunne vi bare snudd teleskopet og reist inn i hverandre isteden; uendeligheten i DNA-molekylene, mysteriene og åpenbaringene, gravd oss ned til nøytroner, protoner og elektroner, opplevd kvarkene på nært hold, endelig; det store i det små.